Reis door de verbeelding

Reis door de verbeelding

Hay van den Munckhof

Auteur: Hay van den Munckhof
Coverontwerp: Monkey Books
ISBN: 9789403964454
© Hay van den Munckhof
Jaar van uitgave: 2026
Uitgegeven door: Monkey Books

1 Naya

Hilas

Naya zwaait de bronzen hak hoog boven haar hoofd en haalt uit naar de gebarsten aarde voor haar voeten. Bij elke klap stelt ze zich voor dat ze niet op een stenige akker staat, maar op Hilas' blote rug en dat de punt van haar hak niet de grond, maar zijn warme vlees doorboort. Zo gauw die vurige haat uitgeblust raakt, is ze verloren. Dan dooft haar geest uit en zal ze in niets meer te onderscheiden zijn van Hilas' menselijke slaven en slavinnen. Als het ooit zo ver met haar komt, is de weg naar haar oude leven voor eeuwig afgesloten. Die gedachte beneemt Naya bijna de adem.

Een moment staat ze stil en wist het zweet van haar voorhoofd. Voor de allereerste keer komt Borus niet meteen grauwend op haar af om haar tot werken aan te zetten. Hilas' hellehond verandert van het ene ogenblik op het andere in een standbeeld. Zijn gloeiende ogen zijn niet langer op haar gericht, maar op iets of iemand in het woud achter de akkers. Alleen zijn staart beweegt. Die ranselt zijn gepantserde rug met zo veel kracht dat de vonken in het rond springen.

Borus huilt hoog en klaaglijk, alsof daar ergens tussen de oude eiken iets huist dat hem de baas is. De bomen in de verte zingen een zacht lied, een lied waarvan Naya weet dat het voor haar oren is bestemd. Nee…, zo is het niet helemaal. Ze voelt dat eigenlijk alleen maar. Alles wat ze was en alles wat ze ooit wist heeft Hilas haar afgenomen om haar tot de zijne te maken. En zelfs dat weet ze niet zeker. Maar waarom anders probeert Hilas haar elke nacht te verleiden en veroordeelt hij haar na elke weigering tot een nieuwe dag zwoegen onder de brandende zon?

Er is een nóg groter raadsel, waarover Naya zich elke dag en vaak ook 's nachts het hoofd breekt. Waarom neemt Hilas haar niet met geweld, terwijl hij dat zo makkelijk zou kunnen? Ze is klein en zwak en al voelt ze met heel haar wezen dat er iets bijzonders in haar schuilt, ze denkt niet dat ze zo ver van huis over enig vermogen beschikt dat Hilas tegen zou kunnen houden.

Vragen… vragen… Nu weer de vraag waarom Borus zich plotseling zo anders gedraagt? Vragen, maar geen spoor van een antwoord. Naya staart naar het plotseling zo verlokkende woud. Dan komt vanuit het niets een idee bij haar op. Ze moét weten of die verandering in Borus toeval is of blijvend. Er is slechts één manier om daar achter te komen. Ook al staat de zon nog hoog aan de hemel, Naya stopt met haar werk, legt de hak over haar schouder en keert terug naar Hilas' woning.

Normaal zou Borus haar onmiddellijk de weg versperren en haar met ontblote tanden dwingen om haar werk te hervatten. Maar deze keer blijft hij rustig langs haar lopen. In een opwelling legt Naya een hand op de hondenkop en krabt de schubben achter Borus' oren. De hellehond staat dat toe. Sterker, hij likt haar hand met zijn gevorkte tong.

Naya haalt diep adem en versnelt haar pas. Zou het woud tot leven zijn gekomen? Heeft het de macht om Borus te temmen of gaf het haar de kracht om dat zelf te doen?

Stemmen

Naya…, klinken die nacht stemmen vanuit een onbestemde verte. *Keer terug naar ons. Herinner je wat je bent en hoeveel we van je houden…*

Met een schok wordt Naya wakker. Ze gaat rechtop zitten en pijnigt haar hersenen. Wie roept haar in haar slaap? En waarom denkt ze dan aan water en aan een door de lentezon beschenen oever met frisgroen gras en geurende bloemen? Hoorde zij daar ooit thuis?

Zoals alle dagen hiervoor komt Hilas midden in de nacht naar haar bed. Hij kleedt zich uit en gaat naakt naast haar liggen. Hoezeer Naya hem ook haat om wat hij haar laat

doen en om al de vragen die hij weigert te beantwoorden, elke keer als ze wakker wordt bij zijn komst, voelt ze de hitte van Hilas' lichaam heel dicht bij het hare en kan ze nauwelijks de drang weerstaan om aan haar verlangen toe te geven. Dan staart ze trillend, beide vuisten gebald, met open ogen in het duister. Iets zegt haar dat als ze Hilas ook maar één keer aanraakt, dat verlangen het zal winnen; dat ze dan de zijne zal worden en haar eigen ik voor eeuwig gaat verliezen. Nooit ziet ze dan het koele meer uit haar dromen terug …

Borus

De volgende morgen is Naya nog maar net aan het werk als het lied uit het woud verder gaat waar het gisteren ophield. Eerst lijkt het op het ruisen van bladeren of op een zachte windvlaag. Dan pas volgen de woorden. *Keer terug, zuster… keer snel terug…* klinkt het in ieder refrein.

Naya aarzelt geen moment en laat de hak uit haar handen vallen. ´Kom, Borus,´ zegt ze. ´We worden geroepen. Leid mij.´ Ze heeft geen idee waarom, maar toch weet ze zeker dat de hond haar zal, nee, dat hij haar moét gehoorzamen.

Borus jankt, schudt zijn kop en krabt met zijn vlijmscherpe klauwen de bodem stuk. Heet kwijl druipt sissend langs zijn hoektanden en vormt een borrelende plas op de aarde onder zijn muil. Heel zijn geschubde lijf trilt en siddert. Dan ineens komt hij tot rust. Hij laat zijn kop hangen en loopt heel rustig in de richting van het woud. Naya volgt hem op de voet. Ze kijkt niet meer om.

Bij haar eerste stap in het woud stopt het lied, maar helemaal zwijgen doen de bomen niet. Ze fluisteren in Naya's geest en voeren haar van de ene oeroude eik naar de andere. *Kom zuster, we wijzen je de weg. Heb vertrouwen in ons.*

Vanaf dit punt is het Naya die voorop gaat en Borus die haar volgt. Wanneer de avond valt, maakt ze een nest van dorre bladeren tussen de knoestige wortels van een oeroude boom. Ze stelt zich voor dat ze een vos of egel is en kruipt er helemaal in weg. Borus gaat naast haar liggen en houdt haar warm.

Het woud

Die nacht droomt Naya rustgevende dromen. Die brengen een deel van haar herinneringen terug, het deel dat te maken heeft met dit woud en met de wezens die erover waken.

Ze wordt wakker als de eerste zonnestralen in het woud doordringen. Al zwijgen de stemmen nog, Naya weet wie op haar neerkijken. Het zijn dryaden, haar verre nichten waarmee ze ooit speelde en lachte op de bloemenweide langs hun meer. Ook andere herinneringen komen een voor een bovendrijven, als de bladeren van de waterlelies waartussen ze in haar jeugd verstoppertje speelde met haar zussen. Naya begrijpt nu ook waarom de kleren die ze draagt zo vervelend langs haar zachte huid schuren en waarom ze haar een verstikkend gevoel bezorgen, ook al zijn ze geweven van de fijnste en zachtste draden die mensen kunnen spinnen. Ze is gewoonweg niet geschapen om kleren te dragen.

Naya staat stil, maakt de lus van haar hemd los en trekt het over haar hoofd uit. Halverwege die beweging stopt ze en laat het hemd weer over haar naakte lichaam vallen. *Nee*, spreekt ze zichzelf in gedachten vermanend toe, *daarvoor is het te vroeg, Naya. Je kunt op je weg naar huis nog altijd mannen zoals Hilas tegenkomen, die eerst je geest stelen en daarna je lichaam willen bezitten. Breng ze niet in de verleiding. Niet hier…*

'Kom Borus,' zegt ze, 'we gaan verder.'

Bij de eerste stap zijn er meteen weer de stemmen van de dryaden die haar de weg wijzen. 'Laat jullie eindelijk eens zien,' roept Naya verlangend. 'Ik weet wie jullie zijn.'

Vanachter een boomstam klinkt een zucht. 'Nee,' antwoordt een ijle stem. 'Niet zolang je de kleding van een mensenkind draagt en dat schepsel uit de onderwereld je vergezelt. Vraag niet nog eens om ons aan jullie te vertonen, Naya, anders verdwijnen we voorgoed.'

Naya schrikt en vervolgt haar weg in stilte. Als de dryaden nog altijd zo'n angst voor Borus koesteren, zullen zij hem zeker niet getemd hebben. Ook nu ze een deel van haar herinneringen terug heeft, gelooft ze nog altijd niet dat ze zelf dat soort macht bezit. Maar wie of wat dan wel?

De rivier

Na nog eens twee dagen en nachten bereikt Naya de rand van het woud. Daarachter strekt zich een tot de horizon reikende grasvlakte uit, waardoor een glinsterende rivier zich al meanderend een weg zoekt.

Naya aarzelt. De herinneringen aan haar thuis en vooral die aan haar zusters zijn terug, maar zal deze rivier haar daarheen leiden? Na een paar stappen op de vlakte keert ze zich om en kijkt vragend naar het woud. Maar buiten de verdwaalde kreet van een vogel blijft het daar stil. De dryaden zwijgen.

Borus echter aarzelt geen moment. Hij volgt de rivieroever. Naya heeft geen keus en doet hetzelfde, al heeft ze geen idee of Borus net zo'n betrouwbare gids is als de dryaden waren.

De vrouw

Als de zon het hoogste punt bereikt, komen ze bij een eenzame wilg, waarvan de takken tot in het water hangen. In de schaduw van de boom zit een vrouw in een eenvoudig linnen gewaad.

'Weet u waar de naiaden leven?' vraagt Naya haar.

De vrouw kijkt haar aan met ogen die glanzen als zilver. 'Je bent ver van huis, Naya, maar wel op de goede weg. Ik wachtte hier op jou.'

'Hoe wist u dat ik zou komen?'

'Hoe zou ik het niet kunnen weten? Je komt langs de rivier. Ik ben die rivier. Haar water is het bloed dat door mijn aderen stroomt. Het staat in verbinding met al het water in deze wereld, ook met het meer waarin je zusters zwemmen. Die wenen nog altijd om jou.'

'Weet u ook waarom Borus mij de weg wijst?'

'Nee, Naya, maar ik ken een man die het wel weet. Je vindt hem bij de rivier die mijn naam draagt.'

'Is dat dan niet deze rivier?'

‘Ja en nee. De Styx is mijn slagader waarin alle andere rivieren uitmonden. Je staat nu aan de oever van de Lethe, een van mijn aders. Verdwalen kun je niet langer.’

Naya fronst en kijkt Styx nu recht aan. ‘Maar de Styx eindigt in de krochten van de Hades. Wordt dat dan mijn eindbestemming?’

Styx lacht klaterend. ‘Uiteindelijk wel, maar in jouw geval pas als de wolken sterven en de bron van al het water in deze wereld opdroogt. Een naiade zou dat moeten weten.’

‘Heb ik de man waarover u spreekt dan wel nodig?’

‘Dat is een verstandige vraag,´ antwoordt Styx. ´Jazeker. Om naar je zusters terug te keren zul je de Styx over moeten steken. Zelfs een naiade heeft Charon daarvoor nodig.’

‘Maar ik heb geen obeel bij me. Charon zal me niet toelaten op zijn boot.’

Styx glimlacht. ‘Hilas heeft dus bijna een mens van je gemaakt,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘Alleen sterfelijke schepsels hebben bij hun laatste reis een obeel nodig.’

Naya knikt alleen maar. ´Heb ik dan wel Borus nog nodig?’ vraagt ze.

‘Nee,’ antwoordt Styx, ‘maar tot aan de oever van de Styx zal hij bij je blijven.’

Verder zwijgt ze. Haar ogen vallen dicht. Ze slaapt.

Naya loopt verder. Borus volgt haar op de voet.

Charon

Als Naya de eeuwige mist langs de Styx is gepasseerd en de oever bereikt, is er recht voor haar een zwarte schaduw, die langzaam in beweging komt. Charon boomt zijn boot in haar richting.

Naya vindt het moment gekomen om weer te worden wie ze was. Ze trekt het rare omhulsel uit dat ze van Hilas moest dragen, stapt naakt in het water en hijst zich aan boord. Styx had gelijk. Charon vraagt niet om een obeel. Hij lijkt haar niet eens op te merken.

Borus volgt al snel haar voorbeeld en springt in de Styx. Het water sist en stoomt waar zijn vurige huid het beroert.

‘Zal hij me blijven volgen?’ vraagt Naya angstig, als ook Borus zich aan boord werkt, wat de boot een moment vervaarlijk doet schommelen.

Charon blijft zwijgen. Als een duistere schim boomt hij zijn boot naar de overzijde.

Naya laat zich opnieuw in het water zakken en bereikt even later de andere oever.

Tot haar opluchting volgt Borus haar niet, maar zijn gloeiende ogen blijven wel op haar gericht. Zelfs als Charon en zijn boot zijn opgelost in de mist, boren ze zich nog in haar ziel, dwars door de nevels die als levende wezens over het loodgrijze water van de Styx kronkelen.

Als verlamd blijft Naya staan. Pas als ze voelt dat ze buiten het bereik van de hellehond is, durft ze zich om te draaien en op weg te gaan naar haar zusters. Hun stemmen klinken als een welkomstmelodie in haar geest. *We missen je, Naya… Maak voort, Naya …*

Elke volgende dag wordt de afstand tot haar zusters kleiner en Naya´s verlangen groter. Alleen omdat de rivier stroomopwaarts voert en ze de kracht mist om al die tijd tegen de stroom in te zwemmen, gaat ze te voet verder, ook al weet ze weer dat de goden haar schiepen als een waterwezen. Als ze honger heeft, duikt ze in de rivier, vangt vissen zoals een otter dat pleegt te doen en verslindt ze rauw. Elk van die maaltijden herschept een stukje van haar oude ik. Langzaam maar zeker wordt ze weer de naiade die ze ooit was …

Het meer van de Naiaden

Eindelijk staat Naya aan de oever van haar thuismeer. Ze trilt over heel haar lichaam. Als ze haar blik langzaam over het spiegelende oppervlak laat dwalen, vullen haar ogen zich met tranen.

Naya…, Naya…, zingen haar zusters in haar geest, *waar ben je al die tijd geweest?*

Limna, Lilae, Syrinx, Nomia, Melita en Castalia duiken precies tegelijk op tussen de waterlelies en staren haar met hun zeegroene ogen aan.

´Wacht,' zegt Naya, 'geef me even de tijd.'

Met een sierlijke duik verdwijnt ze in het water en zwemt pijlsnel rond het hele meer om niet enkel een naiade te zijn, maar zich ook weer zo te voelen. Daarna pas zoekt ze haar zes zussen op, die snel een kring om haar heen vormen om geen enkel woord te missen. Naya vertelt hoe Hilas haar vond toen zij in de schaduw van een boom lag te slapen, hoe hij haar met de hulp van een gruwelijke hellehond wist te overmeesteren en hoe ze er met de hulp van de dryaden in slaagde om Hilas' macht over Borus te breken. Haar zusters slaken luide kreten van afgrijzen als Naya Borus' uiterlijk in geuren en kleuren beschrijft.

'Wat wilde Hilas van je?' vraagt Castalia, haar oudste zus.

'Wat dacht je?' antwoordt Naya. 'Hij wilde mij en dacht dat ik wel voor hem zou bezwijken als hij mijn verleden en herinneringen stal. Maar één ding vergat ik nooit, dat de goden ons schiepen om mannen te verleiden en niet andersom. Als ik had toegegeven, was ik nu niet langer een naiade.'

'Je was in zijn macht. Waarom nam hij je niet gewoon?' wil Castalia weten.

Naya schudt haar hoofd. 'Over die vraag heb ik onderweg lang nagedacht. Ik weet het niet.'

'Is Hilas erg mooi?' vraagt Lilae, Naya's jongste zus. Haar groene ogen schitteren.

Naya zucht diep. 'Ja. Geloof me, Lilae. Hem weigeren was het moeilijkst van al.'

Jongelingen

Als in een lange droom glijden de dagen en seizoenen voorbij. Af en komen er jongelingen uit de omliggende dorpen naar het meer. De meesten bedenken zich bijtijds, maar soms bezwijkt iemand voor de lokroep uit de diepte en knielt neer bij de oever. Even later verdwijnt hij onder water om nooit meer boven te komen. Geen sterveling zal ooit weten waar de naiaden de lichamen bewaren om ze op elk gewenst moment tot leven te wekken, zeker als het om een uitzonderlijk mooie jongen gaat. Vooral Lilae is onverzadigbaar.

Naya laat dat alles aan haar zussen over. Zo gauw die zich weer eens begerig om een onnozel mensenkind verdringen trekt ze zich terug, overvallen door een verlangen waarvoor ze geen verklaring heeft, meestal op de plek waar Hilas haar ooit vond.

Lente

Op een mooie lentemorgen besluit Naya opnieuw daarheen te gaan om zich te koesteren in de eerste zonnestralen. Ze strekt zich uit op het jonge gras en knijpt van puur genoegen haar ogen dicht.

Een schaduw valt over haar gezicht…

'Waarom heb je me verlaten, Naya?' vraagt Hilas.

Naya knippert met haar ogen. Verbijsterd kijkt ze hem aan. Dan overweldigt het verlangen haar dat ze zo lang heeft onderdrukt en vervolgens is ontvlucht.

'Kom dichterbij, Hilas. Dan word ik eindelijk de jouwe.'

Hilas ontkleedt zich en gaat naast haar liggen. Zonder aarzeling komt Naya overeind en beklimt hem. Ze rilt van genot en denkt vast na over een geheim bewaarplekje, waar geen van haar zussen, met name Lilae, hem ooit zal vinden.

'En nu, Naya?' vraagt Hilas na afloop.

Naya hijgt nog na en kijkt hem niet begrijpend aan. 'Hoezo? Nu ben je voor eeuwig de mijne.'

'Kijk eens achter je,' zegt Hilas. In zijn blik ligt een vreemde glans, die Naya aan de zilveren ogen van Styx doet denken.

Naya draait zich om. Borus' kaken klappen voor haar neus op elkaar.

'Misschien heb je wel gelijk,' zegt Hilas, 'maar ik verzeker je dat je net iets meer de mijne zult worden.'

Nacht

Zoals alle andere dagen komt Hilas midden in de nacht naar Naya's bed. Hij kleedt zich uit en gaat naakt naast haar liggen. Dan voelt ze de hitte van zijn lichaam dicht bij het hare en geeft ze al snel aan haar verlangen toe.

Als Hilas verdwijnt, staat Naya soms nog op. Haar vuisten balt ze niet langer. Ze staart enkel in het duister en droomt over een koel meer en over haar voor altijd verloren zussen. In de deuropening gloeien twee rode kooltjes …

Eerste publicatie in 2018
Achterblijvers, Wie is de laatste?
Pagina 24-36
Uitgegeven door: Godijn Publishing

‘Achterblijvers’ was de wedstrijdbundel van de gelijknamige schrijfwedstrijd in het fantastische genre, die Godijn Publishing al een reeks van jaren organiseert.

‘Naya’ werd het winnende verhaal in de editie van 2018. Dat ik de inspiratie zocht en vond in de Griekse mythologie hoef ik waarschijnlijk niet uit te leggen…

2 Madeliefje

Vroeg in de morgen kom ik aan in het stadspark. Met mijn fototas loop ik naar de vijveroever. Gisteren lag ik hier in de late zomerzon te lezen. Toen ik van mijn boek opkeek, zag ik kort een diamanten schittering. Eerst dacht ik aan een libel, maar libellen maken geen menselijk klinkende geluiden. Ik durf te zweren dat iets of iemand mij in mijn gezicht uitlachte en er daarna als een schicht vandoor ging.

Waar gistermiddag mijn boek lag, zet ik nu een ministatief neer. Ik ga liggen en stel mijn telelens scherp op een groene kikker, die luidkeels zit te kwaken. Wanneer de slijmerige herriemaker even zijn bek houdt, trekt een tinkelend geluidje mijn aandacht. Vlak voor mij, op een waterlelieblad, zit een feeërieke wezentje met goudblonde lokken, de benen gekruist en de handen op haar knieën. Ze kijkt mij aan en treft mij recht in het hart.

Als de camera klikt, lacht ze een verleidelijk lachje, werpt mij een kushandje toe en schiet weg als een zoemende bij, haar fluorescerende vleugels glinsterend als duizend minuscule saffieren.

Na die dag spookt het feetje door mijn dromen en beheerst het mijn gedachten. Mijn vrienden zie ik niet meer en mijn studie verwaarloos ik. Steeds vreemdere smoezen bedenk ik om mijn ouders uit te leggen waarom ik er zelfs bij hondenweer elke dag op uit trek, om pas uren later terug te keren, soms doornat en tot op het bot verkleumd. Twee keer zie ik een flits van het feetje, maar dat kan mij niet troosten.

Integendeel, ik raak steeds meer van zinnen. Zo kan ik niet verder leven…

Ten einde raad ga ik met mijn kostbaarste schat, de foto van het feetje, naar de enige persoon die mij misschien kan helpen. In heel de stad staat zij bekend als Trees de Heks, maar zelf noemt zij zich natuurlijk niet zo. 'Trees Petunia' staat er op het naambordje naast de voordeur en 'Praktijk voor holistische bloesemtherapie'. Haar huis ligt achter de parkvijver en heeft een tuin vol uitbundig bloeiende planten.

Trees leidt mij naar de keuken. Een bezem zie ik nergens, maar op de magnetron zit wél een zwarte kater, die vervaarlijk blaast en met een geklauwde poot naar mij uithaalt.

Ik negeer het beest en laat mijn foto zien. 'Al mijn spaargeld heb ik over voor een spreuk die haar menselijke afmetingen geeft, mevrouw,' bezweer ik haar.

Trees lacht kakelend. 'Zeg maar gewoon tante Petunia. Dat doet mijn hele familie. Maar, mijn jongen, dacht jij werkelijk dat je de eerste bent? Ik zal je uit de droom helpen. Dit jaar ben jij nummer honderddertien. En nog iets. Wat je ook biedt, ik kan en wil geen feetjes groter maken dan ze zijn. Maar… misschien kan ik je toch helpen. Voor het geld dat je bij je hebt, kan ik wél het tegenovergestelde met jóu doen.'

Vol verwachting spring ik in de vijver en zwem naar het blad waar het feetje zit. Meteen vliegt zij op. Als ik me op het blad gehesen heb, schreeuw ik het uit van frustratie. Dat had ik beter kunnen laten. Vlak voor mij breekt iets door de waterspiegel. Ik kijk recht in de ogen van de groene kikker. Een projectiel schiet op mijn hoofd af. Om de kikvorstong te ontwijken, spring ik in een reflex opzij en duik onder. Als een lijkkleed sluit de gifgroene waterspiegel zich boven mij. Achter mij kinkt een luide plons…

Panisch zwem ik weg van het amfibische monster. Helaas is het water te troebel om obstakels te zien, zodat ik al snel tegen een mansdikke rietstengel bots. Ik negeer de pijn en verberg mij erachter. Net op tijd! Een reusachtige schaduw doemt op en glijdt vlak langs mij.
Mijn longen dreigen te barsten. Ik móet omhoog.

Wanneer ik proestend bovenkom, roept iemand naar mij. Het feetje… Ze zit op haar knieën aan de kant en steekt een hand uit.

'Snel,' roept ze. 'Hierheen! Moeder vergeeft het me nooit als dat beest je opvreet.'

In enkele slagen ben ik bij haar. Ze pakt mijn handen vast en trekt uit alle macht. Zo gauw ik hijgend op de kant lig, sleept ze me een stuk verder weg van de oever. Wanneer ik omkijk, weet ik waarom. Waar ik zo net bovenkwam, zie ik nu een groene kikkerkop.

'Hoe heet je?' vraag ik, als ik weer een beetje op adem ben.

'Madeliefje,' antwoordt ze. Ze zet haar handen in de zij en kijkt me schalks aan.

'Waarom is je moeder zo bezorgd om mij?'

'Daar zul je snel genoeg achter komen,' zegt Madeliefje. 'Maar voordat ik je aan haar voorstel, moet je er eerst een beetje toonbaar uitzien. Trek die vieze kleren uit.'

Ik ben zo overdonderd dat ik zonder protest gehoorzaam. Als mijn bemodderde spullen voor mij op de grond liggen, duiken er vanuit het niets twee andere feetjes op.

'Geneer je niet,' zegt Madeliefje. 'Aster en Viooltje zijn mijn zussen. Wij doen alles samen.'

Dat blijkt. Samen smeren ze mijn lichaam van top tot teen in met zeepkruid. Daarna tronen ze mij mee naar een kleine waterval en spoelen me zorgvuldig af.

'Ga staan,' zegt Madelief. Precies tegelijk keren de drie zussen me de rug toe. Met hun razendsnel vibrerende gazen vleugeltjes drogen ze mij in een mum van tijd.

Pas als we het verborgen dorp achter de vijver binnenlopen, ben ik weer voldoende bij zinnen om me af te vragen wanneer ik nieuwe kleren krijg. Maar al staart iedereen me nieuwsgierig aan, men lijkt het heel normaal te vinden dat ik in mijn blootje aan kom wandelen. In ieder geval maakt niemand er een opmerking over.

Op het dorpsplein staan tafels klaar en iets dat op een grote barbecue lijkt. Een baardige dwerg met een koksmuts komt ons tegemoet.

Pas wanneer ik hoor wat Madeliefje roept, begint er in een hoekje van mijn geest langzaam iets te dagen.

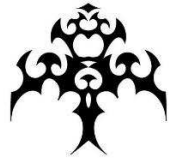
'Kijk eens wat ik hier heb. Nummer honderdveertien! Tante Petunia heeft het weer gefikst. Stook het vuur maar op, Glim. We hebben hem al gewassen. Hij is brandschoon.'

Nu pas zie ik de bijl aan de riem van de dwerg …

Eerste publicatie in 2019
SweekStars 2018
Pagina 57-61
Uitgegeven door: Sweek Publishing

SweekStars 2018 was de laatste schrijfwedstrijd annex jaarbundel van het een paar jaar later ter ziele gegane verhalenplatform Sweek.com. In de editie van 2018 werd ik met 'Madeliefje' winnaar in de categorie kort verhaal.

3 Een hemels leven

O hemel! Hoe kon ik Roberto nu uit het oog verliezen? Voor een mens lijkt zoiets enkel een kleine onachtzaamheid. Niet voor mij. Toen Michaël mij Roberto toewees, peperde hij het mij nog eens in. 'Angelina,' zei hij, 'zo lang het aan jou toevertrouwde mensenkind leeft, mag je nóóit, maar dan ook nóóit je aandacht laten verslappen. Het satansgebroed is overal en slaapt nooit. Het wacht geduldig op de dag dat jij een fout maakt.'

Die fatale dag is vandaag gekomen. Heel even richtte ik mijn aandacht niet op Roberto, maar op een jong stelletje, dat op een bank zat te flikflooien zonder zich van iets of iemand wat aan te trekken. Wat bezielde me om mij door zoiets banaals af te laten leiden?

Maar ik heb nu geen tijd om over mijn fout na te denken. In paniek flits ik langs volle terrassen en drukke winkelpromenades, wanhopig tastend naar Roberto's aura. Het is niet enkel de angst om te falen, die mij voortdrijft. Als ik Roberto zie of zelfs maar aan hem denk, word ik overvallen door een eigenaardig, maar vooral warm gevoel dat heel mijn lichaam aangenaam doet tintelen, tot in de topjes van mijn vleugels toe. Het is een gevoel waarover ik daarboven nooit iemand hoorde reppen, maar waarvan ik desondanks heel goed weet dat het voor mij verboden is. Het is iets puur lichamelijks en daarom niet passend voor etherische wezens, die enkel in noodgevallen hun vleselijke vorm aan mogen nemen. Maar

toch geef ik toe aan dat heerlijke gevoel. Voor al het goud in het paradijs wil ik Roberto niet verliezen…
Eindelijk, na een paar bange uren, voel ik hem weer, maar wel verbazend vaag, alsof hij in korte tijd een enorme afstand heeft afgelegd.

Of…? Aan die andere mogelijkheid durf ik niet eens te denken.

Op een gazon in het stadspark vind ik hen. Van schrik neem ik bijna mijn stoffelijke vorm aan. De vrouw die naast Roberto ligt, ziet er met haar golvende roodblonde haar engelachtig genoeg uit. Ik weet wel beter, zeker als haar blik Roberto loslaat en zich op mij richt. Een flauwe glimlach speelt rond haar mond. Ze ziet mij, weet dat ik haar herken en schept daar een satanisch genoegen in. Erger nog, ze heeft Roberto al zo in haar greep, dat ik er niet langer in slaag om tot zijn geest door te dringen.

Wat nu? Eigenlijk moet ik hier melding van maken en mijn plaats afstaan aan iemand met ervaring in het oplossen van dit soort helse klussen. Ik word misselijk van angst als ik besef dat ik Roberto dan voor altijd kwijt ben. Dat nooit! Als ik vanaf nu niet meer verzaak, maakt die duivelin vroeg of laat ook een fout. Met engelengeduld ga ik wachten op die éne kans…

Vooral de nachten worden een ware hel. Ik durf niet van Roberto's zijde te wijken en kan mijn ogen geen moment sluiten voor al het walgelijks dat zich vlak voor mij afspeelt. Machteloos moet ik toezien hoe zij hem op alle mogelijke manieren in bezit neemt. En het ergste, Xanti – zo heet het serpent - weet dat ik toekijk. Op die manier geniet ze dubbel van haar verleidingskunsten. Ze kronkelt op of onder Roberto's zwetende lichaam, schreeuwt het uit van genot en vergeet zelfs dan niet om mij af en toe een triomfantelijke blik toe te werpen.

Spoedig daarna vraagt Roberto haar ten huwelijk. Zo volledig is hij in Xanti's ban, dat ik niet verbaasd ben over de plek die hij voor de trouwplechtigheid kiest. Dat is het stadspark

waar zij hem in de val lokte en waar ik hen voor het eerst samen zag. Midden op een grasveld is een rode, met bloemen versierde boog opgericht. Terwijl ze daar onderdoor lopen, regent confetti op hen neer. Ze omhelzen elkaar en Roberto kust Xanti met volle overgave. Op dat moment gebeurt er iets dat mij met stomheid slaat. Tijdens die lange kus laat Xanti haar ijzeren greep op Roberto's geest los. Helemaal vrijwillig gunt zij hem een moment van volledige vrijheid. Hoe kan dat nu? Waarom neemt zij op die manier het risico om Roberto aan mij te verliezen? Ze weet dat ik toekijk en op een kans als deze loer. Is ze echt zó zeker van haar zaak?

'Je bent verduiveld mooi,' fluistert Roberto in haar oor.

'Zou je mij overal volgen?' vraagt Xanti.

'Natuurlijk.'

'Zelfs in de dood?'

'Waar je maar wilt,' antwoordt Roberto.

Tijd om over die woorden na te denken heb ik niet. Dit is mijn laatste kans om Roberto voor de poorten van de hel weg te slepen. Razendsnel tast ik naar zijn geest. Vergeefs! Ik voel hem en hij voelt mij, maar toch weigert hij mijn boodschap toe te laten of er zelfs maar een ogenblik naar te luisteren. De hellefeeks heeft hem zo ver gekregen dat ze geen dwang of overreding meer nodig heeft! Mijn aanwezigheid laat Roberto koud... Godzijdank was ik niet zo onnozel om mijn lichamelijke vorm aan te nemen. Dan zou ik zeker in tranen zijn uitgebarsten en mijzelf volslagen belachelijk hebben gemaakt. Leeg en gebroken laat ik het park achter mij. Roberto merkt het niet eens op, maar Xanti uiteraard wel. Haar geluidloze, spottende lach achtervolgt mij nog een hele tijd. Het brandt een gloeiend litteken in mijn ziel.

Pas de volgende dag dringt het ten volle tot mij door hoe beroerd de zaken er voor staan. Als ik voor de raad van aartsengelen ootmoedig mijn fouten toegeef, voldoende berouw toon en mijn straf gelaten onderga, zal ik misschien ooit weer in genade worden aangenomen, maar Roberto zal ik wel nooit meer terugzien. Heel mijn eeuwige leven zullen de

herinneringen aan zijn warme, altijd zo nabije lichaam me blijven kwellen.

Ik neem het wanhopige besluit om niet terug te keren naar mijn hemelse basis. Als een eenzame dwaalengel blijf ik op aarde achter, altijd op mijn hoede voor de vallen die Xanti's soortgenoten zetten en intussen de wildste plannen uitbroedend. Een voor een verwerp ik ze, totdat ik er uiteindelijk één overhoud...

Zeven dagen later lopen Roberto en Xanti gearmd door een drukke winkelstraat. Xanti's oog valt op de etalage van een trendy modezaak.

'Hé,' roept ze, 'zoiets zocht ik al een eeuwigheid!'

Ze laat Roberto los en snelt de straat over, net als er een tram nadert. Ik schiet naar voren en neem voor één ondeelbaar ogenblik mijn stoffelijke vorm aan, net lang genoeg om Xanti op het juiste ogenblik een welgerichte por in haar rug te geven.

Na de klap en het geluid van haar brekende botten zweef ik meteen weer omhoog. Tot mijn onuitsprekelijke opluchting zie ik dat ik afdoende met Xanti's tijdelijk omhulsel heb afgerekend. Roberto zinkt naast haar gebroken lichaam op de knieën. Onder haar hoofd vormt zich een plas helrood bloed.

'Ik zal op je wachten,' fluistert Xanti. Meteen daarna breken haar ogen.

Wat bedoelt die verraderlijke helleveeg? Natuurlijk wacht ze op hem. Ze gaat er alles aan doen om hem in een ander lichaam opnieuw te verleiden en hem vervolgens alsnog op zijn helse bestemming af te leveren. Dat is haar opdracht. Voor dat doel is zij geschapen.

Ach, wat doet het er toe? Die tweede kans ga ik Xanti niet geven. Voordat ze een geschikt lichaam gevonden en in bezit genomen heeft, heb ik Roberto al lang en breed terug. Dan zal ze haar nederlaag moeten erkennen en op zoek gaan naar een verse prooi. Zonder Xanti's duivelse invloed zal Roberto's geest zich snel weer voor mij openen.

Maar Roberto's geest opent zich na die dag voor niets of niemand meer. Hij geeft zijn baan op en komt enkel nog de deur uit om naar de slijterij te lopen. Ik ben niet meer van zijn zijde weg te slaan. Geduldig probeer ik hem elke dag en nacht opnieuw te bereiken, maar vergeefs. Integendeel, hoe harder ik mijn best doe, hoe meer nachtmerries hij krijgt.

Ik zal iets anders moeten bedenken. Maar wat? Als ik Roberto tijdens een broeierige zomernacht woelend en zwetend in bed zie liggen, breekt uiteindelijk het besef bij me door dat ik moet kiezen of delen. Ga ik mijn doel bereiken door nog langer de schone schijn van deugdzaamheid op te houden? Nee dus! Xanti's rechtstreekse aanpak bleek heel wat effectiever dan al dat braaf, bemoederend gedoe van mij.

De eerstvolgende nacht voeg ik de daad bij de gedachte, verloochen mijn astrale aard en laat in één klap al mijn remmingen varen. Ik neem mijn stoffelijke vorm aan en glijd naakt langs Roberto in bed. Nu pas besef ik ten volle over welke wonderlijke zintuigen mensen zoal beschikken. Natuurlijk wist ik dat al, maar voelen wat die zintuigen met je lichaam doen is heel iets anders dan het enkel weten. Als ik dan eindelijk zo dicht bij Roberto lig dat ik de warmte van zijn gespierde lichaam voel, tril ik van top tot teen en niet alleen vanwege de ondraaglijke spanning... Ik waag het om een hand op zijn schouder te leggen.

Roberto kreunt zachtjes, draait zich om en strekt zijn armen naar mij uit. Als hij echter mijn gezicht ziet, spert hij zijn ogen wijd open en kijkt mij met een blik vol regelrechte afschuw aan. Hij stoot me zo hardhandig uit zijn bed dat ik pardoes op de grond val. Huilend en buiten zinnen krabbel ik op en vlucht uit mijn mensenlichaam, zo overmand door pijn en verdriet dat er even niets overblijft dan een peilloos diep zwart gat...

Wanneer de wereld weer tot mij doordringt, verman ik mij en keer op mijn schreden terug. Ik kan eenvoudig niet anders. Het levert mij de ergste schok vanaf mijn schepping in het begin der tijden op. Roerloos ligt Roberto op zijn bed.

Zijn open ogen staren naar het plafond. Op het nachtkastje ligt een leeg pillendoosje…

Dan vult een dichte, gelige mist de kamer. Als de zwaveldampen langzaam optrekken, zie ik Roberto weer rechtop zitten. Xanti staat naakt naast zijn bed en buigt zich over hem heen. Met spijt moet ik toegeven dat ze voor een duivelin een prachtig lichaam heeft. De rode horentjes kleuren prachtig bij haar blonde haar en zelfs haar gevorkte staart weet ze heel bevallig met elke beweging van haar heupen mee te laten dansen.

'Weet je nog wat je mij beloofde?' vraagt ze.

'Zeker weet ik dat,' zei Roberto. 'Ik werd net wakker en wilde je meteen gaan zoeken.'

Xanti straalt en zwiept vol vuur met haar staart.

'Waarom heb je juist mij uitgekozen?' vraagt hij.

Xanti antwoordt niet meteen en laat haar staart hangen. Een frons verschijnt op haar gezicht. 'Dacht je echt dat Satan ons enige inspraak gunt?' Ze wendt haar blik af en kleurt zo mogelijk nog roder dan ze al was. 'Nee hoor. Je werd mij gewoon toegewezen. Maar geloof mij, toen ik je voor het eerst zag, vergat ik dat en maakte het niets meer uit.

Xanti neemt Roberto bij de hand en leidt hem de tunnel naar de oneindigheid in. Als verlamd kijk ik toe hoe ze, hun handen ineengestrengeld, samen in het verblindend witte licht verdwijnen. Ingrijpen kan ik niet langer. Eenmaal op weg naar het hiernamaals heb ik geen enkele invloed meer op wie dan ook. Het enige wat ik nog kan is hen, mijn hart vervuld van afgrijzen, op eerbiedige afstand volgen.

Op het einde van de tunnel komen Xanti en Roberto aan bij de mij welbekende splitsing, waarvan de ene tak naar het eeuwige licht leidt en de andere naar het helse vuur. Daar gebeurt het ondenkbare. In plaats van meteen de voor Roberto fatale tak te kiezen, staat Xanti abrupt stil en omhelst hem onstuimig. Eensklaps begrijp ik het duivelse dilemma waarmee zij al die tijd heeft geworsteld. Voor eeuwig wil zij Roberto bij zich hebben, maar ze weet ook heel goed welke gruwelijke prijs Roberto voor haar liefde zal moeten betalen.

Gelijk word ik overvallen door schaamte. Ik hield het niet voor mogelijk dat een duivelin dit soort gevoelens kan koesteren, zo volkomen werd ik beheerst door mijn nogal onhemels verlangen om Roberto van haar af te troggelen en hem helemaal voor mij alleen te hebben.

'Welke gang leidt naar de hemelpoort?' vraagt Roberto simpelweg.

Eén tel kijkt Xanti naar links. Voor Roberto is dat genoeg. Zonder een moment te aarzelen grijpt hij haar bij de staart, laat niet meer los en sleurt haar die kant uit. Eventjes stribbelt Xanti tegen, maar volgens mij is dat enkel voor de vorm. Van stomme verbazing vergeet ik bijna hen te volgen.

'Je kunt nu wel zeggen dat jij voor die duivelin instaat,' hoor ik Petrus mopperen, 'maar weet jij wie er voor op kan draaien als zij hier straks problemen veroorzaakt?' Wijdbeens en met de armen over elkaar staat hij pontificaal voor de hemelpoort.

Maar dan doet Petrus, geheel tegen mijn verwachting in, alsnog een stap opzij en gebaart dat Xanti en Roberto verder mogen. Zou de doffe blik van wanhoop in Roberto's ogen hem hebben vermurwd? Dat moet wel. Ik kan echt niets anders bedenken.

'Vooruit dan maar,' zegt Petrus, 'loop snel door. Maar hang dit alsjeblieft niet aan de grote klok. Voordat je het weet gaat het als een lopend vuurtje rond. Dan lopen die van hiernaast binnen de kortste keren de poort plat.'

Als de twee naar binnen zijn, wendt Petrus zich tot mij. 'Knap werk, Angelina,' zegt hij. 'Die jongen de hemel binnenleiden zal voor jou niet zo'n probleem zijn geweest, maar hoe heb je háár in 's hemelsnaam zo ver gekregen dat ze hem tot hier volgde?'

Ik ben te treurig en te lamgeslagen om meteen een antwoord te bedenken. Maar snel richt ik mijn hoofd weer op. Dit is mijn eigen schuld. Ik was zo dom en blind dat ik alles verknalde. Xanti heeft haar eeuwigdurende verbintenis met Roberto meer dan verdiend. Voor mij is dit het einde. Eigenlijk moet ik mij nu meteen bij Michaël of een van zijn